

अंधाराकडून प्रकाशाकडे

श्री. प्रकाश सुकदेव कोल्हे

अंधाराकडून
प्रकाशाकडे

श्री.प्रकाश सुकदेव कोल्हे

विचक्षण प्रकाशन

अंधाराकडून प्रकाशाकडे

* लेखक

श्री. प्रकाश सुकदेव कोल्हे

संस्थापक

मानवधन सामाजिक शैक्षणिक विकास संस्था,
पाथर्डी फाटा, नाशिक.

मो. ९५५२५४२३८१

* प्रकाशक

विचक्षण मीडिया प्रा. लि.,

०१, कल्पतरु, स्वामी समर्थ नगर, करवंद नाका,
शिरपूर जि. धुळे (महा.) ४२५४०५

मो. ७५८८००१७४५

* मुखपृष्ठ सजावट : अनिल तिरमले

* प्रथम आवृत्ती : ५ जून २०१७

* मूल्य : रूपये. १४९ /-

* ISBN 978-81-933309-1-3

सर्व हक्क प्रकाशक आणि लेखक यांच्याकडे सुरक्षित

Copyright © 2017 by Vichakshan Media Pvt. Ltd.

प्रकाशक आणि लेखक यांच्या लेखी अनुमती शिवाय सदर पुस्तक अंशतः
अथवा पूर्णतः कोणत्याही माध्यमाद्वारे (डिजिटल, प्रिंट, ऑडिओ, इ.) प्रकाशनास
अथवा साठवण्यास सक्त मनाई आहे.

॥ अर्पण ॥

हे सुंदर विश्व दाखविणाऱ्या
माइया बाईस...

या जीवन प्रवासात ज्यांनी मला
दिपस्तंभा सारखी प्रकाशाची वाट दाखविली
त्या सर्वांना...

मनोगत

आपल्या समोर अंधाराकडून प्रकाशाकडे हे पुस्तक देतांना आकाशातील अगणिक तारकां इतकाच आनंद होत आहे. आकाशाला गवसणी घालावी अशी इच्छा मानवी मनात प्रेरीत व्हावी हे परिस्थितीच निर्माण करत असते. त्याच इच्छाशक्तीच्याद्वारे माणसात आत्मविश्वास निर्माण होत असतो. हाच आत्मविश्वास या पुस्तकातून प्रत्येक माणसात निर्माण व्हावा हीच अपेक्षा ठेवून पुस्तक लिहिण्याचा मानस पूर्णत्वास गेला आहे. मानवधन विचारांची एक प्रकाशवाट या पुस्तकाच्या यशस्वी वाटचाली नंतर अंधाराकडून प्रकाशाकडे हे पुस्तक वाचकवर्गास एक उर्जास्त्रोत म्हणून यशस्वीतेचा मार्ग निश्चित दाखविण्याकरिता फलदायी ठरेल.

आपण सर्व कोणत्या ना कोणत्या परिस्थितीतून सावरलेला असतो. त्यातून ताऊनसुलाखून निघालेला असतो आणि पून्हा तशीच परिस्थिती आपल्या वाट्याला आली की, आपण अगदी सहजपणे त्यावर मात करू शकतो. अशा या संकटांवर मात करण्याची ताकद आपल्याला कुठून मिळते? तर ती स्वतःवरच्या आत्मविश्वासने. स्वतःमध्ये जर आत्मविश्वास असेल आणि काहितरी नवीन करण्याची जिद्द असेल तर संकटातला महामेरूसुद्धा आपण सहजपणे पार करू शकतो अशाच माझ्या वाट्याला आलेल्या संकटांना, परिस्थितीला तोंड देत मी माझं जीवन जगत आलो आहे. माझ्या आयुष्यातले चढ उतार व खाच, खळगे यामध्ये मी स्वयंभू झालो अशा माझ्या आयुष्याची गाथा, व्यथा आपल्या वाचकांच्या हाती देतांना मनस्वी आनंद होत आहे. पण त्याचबरोबर मनात अनेक शंकाकुशंकांचे वादळ उठले आहे. या पुस्तकातून तुम्हाला काय मिळणार? माणूस कोणतेही कार्य करतांना त्या कार्यातून आपल्याला काय मिळेल या उद्देशाने त्या कार्याकडे पाहत असतो आणि एवढं सगळं करून जर त्यातून काही निष्पन्न झालं नाही तर पदरी निराशा पडते. ही निराशा आपल्या पदरात पडू नये ही.....

.....

.....
.....

यांच्या ऋणात राहून आणि त्यांच्या ऋणांची जाणिव ठेवून मला अधिक कार्य करण्याची शक्ती देवाकडे मागत आहे. माझे हे समाज हीत कार्य अजूनही पूर्णत्वास गेले नाही त्यासाठी येणाऱ्या प्रत्येक रात्रीच्या अंधारानंतर मी पुन्हा नव्या प्रकाशात रोज नवीन काही तरी शिकण्यासाठी सज्ज होत असतो उद्याची संम्यक क्रांती घडवण्यासाठी !

हे पुस्तक लिहिण्यासाठी वेळोवेळी थंड हवेची झुळूक ज्याप्रमाणे येऊन स्पर्श करून जाते त्याचप्रमाणे गेली दोन अडीच वर्षांपासून या पुस्तक लिखाणासाठी प्रयत्नशिल असणारे व वेळोवेळी मैत्रीचा सुसंवाद साधत अंतर्मनाचा ठाव घेत मानवधन व मानवधनाचे विचार समजून घेऊन अंधाराकडून प्रकाशाकडे जाणाऱ्या या पुस्तकाच्या लिखाणात विशेष योगदान देणारे मानवसेवक श्री. रोहित पगारे यांचा हा आठवणींचा अमूल्य ठेवा माझ्या जीवनप्रवासाचा एक सोबती ठरला.

अस्सल हिऱ्याची ओळख एखादा जोहरीच करू शकतो. तशीच शब्दांची पारख हा ज्ञानप्राप्तीचा अधिष्ठान असलेला पारखीच करू शकतो. असे अधिष्ठान प्राप्त असलेले ज्ञानीगुणी लेखक, साहित्यीक मधू मंगेश कर्णिक यांनी माझ्या या अंधाऱ्या जीवनाचा प्रकाशाकडे जाणारा प्रवास वाचला व आपली आशिर्वादरूपी प्रस्तावना या पुस्तकाला दिली त्याबद्दल मी त्यांचा खूप खूप आभारी आहे. हे ऋण व्यक्त करतांना ज्यांनी मला ह्या माझ्या जीवनप्रवासाला साथ दिली त्या सर्वांचे मी ऋण व्यक्त करतो.

श्री.प्रकाश सुकदेव कोल्हे

अनुक्रमणिका

१. तो इतिहास असा.....	०९
२. हे विश्व बघितल.....	१३
३. सामर्थ्याचा धडा.....	१६
४. कष्टातच आपलं भाग्य असत.....	१८
५. हे विश्वची माझे घर.....	२२
६. बालमनावरील संस्कार.....	२७
७. शाळेत शिकतांना.....	२९
८. शिक्षणातून समृद्धीकडे.....	३२
९. जीवन बदलणारी सहप्रवासी सायकल.....	३५
१०. असे का?.....	३८
११. शाळेच्या प्रांगणात.....	४०
१२. संस्थापक ते संस्थापक एक प्रवास.....	४३
१३. परिस्थितीवर मात करताना.....	४५
१४. घड्याळाची काटे पुढे सरकली.....	४९
१५. माझी काय चूक?.....	५२
१६. लग्न लावायचं ठरवलं.....	५४
१७. इंजिनिअर होताना!.....	५८
१८. थांबलोच नाही.....	६१
१९. मोठ्या माणसांचा शोध.....	६३
२०. आयुष्याच्या वेगळ्या वाटेवर.....	६५
२१. नोकरी करताना.....	६९
२२. संसाराचा नवा प्रवास.....	७२
२३. वेध शैक्षणिक कार्याचा.....	७६
२४. मानवधन संस्थेचा जन्म.....	७९
२५. शाळा सुरू झाली.....	८२
२६. शाळेची जागा उभी केली.....	८७
२७. न संपणारं दुःख.....	९०
२८. आईसाठी.....	९५
२९. एका दिवसात शाळा.....	९७
३०. संकटातही आनंदच.....	९९
३१. देवही माझ्या सोबत.....	१०३

तो इतिहास असा

आपले आयुष्य हे वाहणाऱ्या नदीच्या प्रवाह समान असतं, ते सतत प्रवाही असतं, सातत्याने वाहत असतं. बांध जरी घातला तरी बांध ओलांडून ते प्रवाहीत होण्याचा प्रयत्न करत असतं. अती दुष्काळाने आटतं पण आपल्या अस्तीत्वाच्या खुणा दाखवत डबक्या डबक्यात साचून राहतं, धरणीकंपाने कदाचित मार्ग बदलतो पण प्रवाहाच्या खाणा खुणा ह्या चिरकाल टिकून राहतात. तसचं काहीसं मानवाच्या आठवणींच असतं. विविध परिस्थितीत ते स्मरण पटलावरून काही काळासाठी पुसल्या जातात पण त्याच्या खाणाखुणा अस्पष्ट का होईना पण त्या असतात. तसचं काहीसं माझं झालेलं आहे. माझ्या स्मृतितल्या आठवणी ह्या थोड्याशा पुसल्या गेल्या पण नष्ट झाल्या नाही. सुकलेल्या नदीतले सागर गोटे, खाच खळगे, ज्याप्रमाणे नदीचं अस्तित्व सांगतं. तशाच या आठवणी माझ्या जीवनातील अविभाज्य भाग आहेत. माझ्या जीवनातील ह्या मोरपिशी आठवणी तुमच्या समोर मांडतांना एक प्रश्न कायम उभा असतो. मी माझं हे जीवन आपल्या समोर का सांगावे? हा प्रश्न सतत माझ्या हातातील लेखनी अडवते. विचार मात्र समुद्राच्या लाटे सारखे वारंवार आदळत असतात. समुद्र विशाल, अथांग असतो त्याप्रमाणे माझे जीवन एवढे विशाल आणि अथांग आहे का? ज्याच्या प्रवाहात तुम्ही येथेचं डुंबाल खोल तळाशी जावून यशाच रहस्य जाणून घ्याल हे मला काही सुद्धा माहित नाही. तरी सुद्धा मी माझ्या आयुष्याचे चढ-उतार शब्दांच्या संगतीने आपल्या समोर मांडत आहे. हे मांडत असताना अथवा लिहित असतांना कुणाला ही पडावा असा प्रश्न मलाही पडला आहे. नेमकी सुरुवात कुठून व कशी करावी हा! हे सगळं मी आपल्या वाचकांना का सांगाव यातून तुम्हाला काय मिळणार? मला हे काहीही माहित नाही. कदाचित आपल्याला हे वाचताना सर्व सामान्य वाटेल पण सर्वसामान्य माणूस ही काहीतरी असामान्य करू शकतो हे यातून नक्कीच जाणवेलं.

प्रत्येकाला स्वतःचा इतिहास असतो फरक एवढाच असतो की, काही लोक त्या इतिहासाचा आपल्या भविष्यासाठी उपयोग करून घेता तर काही लोक आपल्या इतिहासाला दुषणं देत आपलं भविष्य खराब करतात.

कदाचित मी पहिल्या व्यक्ती मधला असावा. कारण आमच्या कुटुंबाचा जो काही इतिहास आहे त्यातून मी स्वतःला घडवत गेलो. जे होवून गेलं त्याचा विचार करत बसलो नाही पण जे काही करायचं होतं त्याचा मात्र विचार केला म्हणूनच माझ्या या विचारांचा, माझ्या कृतीचा इतिहास नमूद करावासा वाटतो.

आमचा कुटुंबाचा इतिहासात कुठे नोंदवून ठेवलेला नाही. पण गावातील जी जुनी झालेली खोडं आहेत त्या खोडांनी, वृद्धांनी माझ्या कुळा विषयी सांगितलेला इतिहास मी भूतकाळ म्हणून ऐकत आलेलो आहे. तो कितपत खरा किंवा खोटा आहे या बाबतीत मी अनभिज्ञ आहे.

तो इतिहास असा!

माझे आजोबा चांदवड तालुका येथील विटावे गावचे स्वातंत्र्य पूर्व काळातील पोलिस पाटील होते. चार चौकी घर, मोठ आंगण, जमीन जुमला असलेल्या पोलिस पाटलांच्या घरात लक्ष्मी पाणीच भरत होती. आजोबांचा गावात एक प्रकारचा दबदबा होता, गावकऱ्यांमध्ये आदरयुक्त भीती होती. या संमिश्र भावनेने गाव त्यांच्याशी वागत असतं. आजोबा जेव्हा रस्त्याने चालत तेव्हा आपसूक इतरांच्या मानाखाली जात. गावातील स्त्रीया पायातील वाहाना काढून डोक्यावरचा पदर सावरत रस्त्याच्या आडोश्याला उभ्या राहात. गावातील पंचायत न्याय निवाड्याचे ते प्रमुख न्यायाधिश होते. त्यांनी दिलेला निर्णय अंतिम असे. त्यांच्या पुढे बोलण्याची, त्यांनी दिलेला निर्णय नाकारण्याची कुणातही हिंममत नव्हती आणि त्यावेळेस तशी पद्धत ही नव्हती. अशा कडक शिस्तीचे ते पोलिस पाटील होते आणि त्यांच घरही तशाच शिस्तीचं पण त्या घराची लक्ष्मी त्यांची पत्नी म्हणजे माझी आजी मोठी घरंदाज बाई होती. नवऱ्याच्या शब्दापुढे कधी गेली नाही, नवऱ्या समोर डोक्यावरचा पदर कधी ढळला नाही, कधी मोठ्या आवाजात बोलली नाही, आपली बिकट वाट कधी मोडली नाही. अत्यंत साधी भोळी अशी माझी आजी होती असं मला जुनी मंडळी सांगतात.

माझ्या आजी आजोबांना २ मुलं, २ मुली असा भरल्या गोकुळा सारखा त्यांचा संसार होता. या बाळगोपाळात माझे वडील सर्वात गरीब स्वभावाचे, सुकदेव त्यांच नाव. तो काळ स्वातंत्र्यापूर्वीचा होता. त्यावेळी लहान वयात मुलांची लग्न लावून दिली जात. त्यामुळे घरातील सर्वांचीच लग्न झालेली,

आमच्या वडिलांच लव्ग सुध्दा आमच्या मातोश्री बरोबर झालेलं होतं.

आमच्या मातोश्री ह्या त्यांच्या आईला एकुलत्या एक होत्या. माझी आई दगुबाई ह्यांच्या वडिलांची दोन कुटुंब होती. घराला वारस हवा म्हणून त्यांनी दुसरा विवाह केला होता. त्यातील पहिल्या कुटुंबाची ही मुलगी, त्यांच्याही घरात लक्ष्मीचा नित्यवास असायचा. अशा भरल्या घरातली ही मुलगी दगुबाई हीचा विवाह पोलिस पाटील यांचे पुत्र सुकदेव यांच्याशी संपन्न झाला होता.

सुरुवातीची संसाराची काही दिवस व्यवस्थित गेले. पण का कुणास ठाऊक या सर्व घरावर जणू गाढवाचा नांगर फिरवला गेला. पोलिस पाटील आपल्या गुर्मीत हळूहळू सर्व गमावून बसले. आपल्या मोठ्या मुलाच्या कोर्ट कचेरीत जमीन गमावून बसले. पोलिस पाटीलांचे काम करत असताना त्यांना अगदी सहज सर्व मिळत असल्याने जणू काम न करता बसून खाण्याचा स्वभाव त्यांच्या कुटुंबात रूजला असावा. या सर्वांपेक्षा सुकदेव आणि त्यांची पत्नी काही वेगळे होते. ते दोघे दुसऱ्यांच्या शेतात कामावर जात असत. शेतात काम करून आणलेल्या पैशात घरातली इतर मंडळी खारून पिरून सुखी व्हायची पण आपल्या भविष्याची चिंता त्यांना भेडसावत नव्हती. माझ्या दोन आत्याही माझ्या आई वडिलांचा छळ करायच्या.

खरं पाहता हे जरी एखाद्या सिनेमाच्या कथेप्रमाणे वाटत असलं तरी त्या जुन्या लोकांनी सांगितलेल्या स्मृतीकथा आहेत हे मात्र विसरून चालणार नाही. कारण हा सगळा इतिहास माझ्या जन्मा अगोदरचा. माझ्या आई वडिलांना लवकर मुलबाळं काही होत नव्हतं म्हणून कदाचित घरात दोघांचा छळ करायचा असं सर्व कुटुंबाने ठरवलं असावं असा माझा अंदाज आहे. सांगी वांगीच्या गोष्टी म्हणतात तसं काहीसं... म्हणतात पुराणातील वांगी पुराणात तसचं काहीसं, वाटतं हे सगळं खरं असेल का? पोटच्या पोराली त्याचे जन्म दाते, त्यांचे भावंडे असे वागू शकता? असे अनेक प्रश्न माझ्या समोर उभे राहतात पण इतिहास हा माणसाला शिकवण्यासाठी असतो. रवंथ करण्यासाठी नाही. म्हणून त्या गोष्टी कधी माझ्या विचारात आल्या नाही आणि मी त्याच रवंथ करत बसलो नाही. प्रत्येक गोष्टीला कुठे ना कुठे सीमा असते आणि सीमा ओलांडल्या की माणूस आपल्या क्षमतेच्या पलिकडील निर्णय घेतो. काही निर्णय फसतात काही यशस्वी होतात अगदी असाच निर्णय ह्या सगळ्या जाचाला कंटाळून माझ्या आई वडिलांना घ्यावा

लागला. त्यांनी घर सोडलं ते कायमचं. एक अथक परिश्रमाच्या वाटेचे वाटसरू झाले. घर सोडलं ते पुन्हा तीथे कधीही पाऊल न ठेवण्यासाठी. ते घर सोडलं आणि ती सर्व मंडळी आता भूतकाळात जमा झाली आहे. काही अजुनही जीवंत आहेत, काही काळाच्या पडद्याआड गेली आहेत. आज सर्व गोष्टींना एक काळ लोटला आहे. त्यांचा संबंध केवळ नावा पूरता उरला आहे. मला प्रेमाने बांधून ठेवणारा धागा असा आमच्यात नव्हताच मुळी. ते लोक आपल्याशी असे वागले म्हणून त्यांना शिव्या शाप द्यायचे असे कधीच झाले नाही. मुळात मातीशी खेळणारी त्यात वाढणारी आपण माणसं आहोत या मातीतच जाणार मग कशाला एका मातीने दुसऱ्या मातीला दुषण द्यावी.

यात नवल वाटतं ते माझ्या आई-वडीलांच. त्यांनी खूप हाल आपेष्ट्या सोसल्या, खूप त्रास काढला पण माझ्या वडीलांनी कधी आम्हा भावंडा समोर त्यांच्या घरच्या विषयी अपशब्द काढला नाही, माझ्या आईने आपल्या वाट्याला आलेल्या या भोगाचे खापर त्या मंडळीवर फोडलं नाही. 'दोघंही पदरी पडलं पवित्र झालं' या उक्तीप्रमाणे जगत राहिले आणि आम्हाला जगवत त्या जगणाऱ्या आणि जगवणाऱ्या माझ्या खऱ्या दैवतांना साष्टांग दंडवत.

हे विश्व बधितलं

कुणाच्या उदरी कुणी जन्म घ्यावा हे ठरलेलं नसतं. तुरुंगातल्या देवकीच्या पोटी कृष्णाने जन्म घेतलाच ना! पांडवांचा शत्रू कर्ण याने पांडवांची आई कुंती हीच्याच पोटी जन्म घेतला होता. जन्म कुठे, कसा झाला याला महत्त्व नाही. आपण जन्माला येवून ह्या जन्माचं काय सार्थक करतो याला महत्त्व असतं.

कोट्याधीश जगतात जीवाणू

जगती अन् मरती

जशी ती गवताची पाती...

ह्या कुसूमाग्रजांच्या कवितेतल्या ओळी प्रमाणे त्या कोट्याधीशातले आपण एक असतो. मानवाचे कर्म त्याच्या जगण्याला अर्थ प्राप्त करून देत असतात. एकदा का माणसाला त्याचं जन्माला येण्याच कारण समजलं की तो अनेक संकटाना तोंड देवून आपला जन्म सार्थकी लावत असतो. कदाचित मलाही माझ्या जन्माला येण्याचा उद्देश समजला असं वाटतं.

सासरच्यांचा जांच माझ्या आईला होत होता. वडीलांनाही त्या त्रासाला थोड्या प्रमाणात सामोरं जाव लागत होत. माझी आई दगुबाई व वडील सुकदेव यांना लवकर काही संतान प्राप्ती होत नव्हती. म्हणून दगुबाई आणि सुकदेव यांनी देवाला नवस केला, त्या शुद्ध पवित्र मनाने प्रार्थनेच फळ त्यांना लवकरच मिळालं. आईच्या उदरात मी वाढू लागलो. पहिल्या बाळांतपणासाठी आई माहेरी म्हणजे माझ्या आजोळी गेली होती. आजीने माझ्या आईचं पहिलं वहिलं बाळांतपण पार पाडलं होतं.

तो काळ १९७२ चा होता. सर्वत्र दुष्काळाच सावट होतं. माणूस पाण्यावाचून वणवण करत होता. माणसाच्या तोंडचं पाणी पळालं होतं, नदीची पात्र कोरडी ठाक पडली होती. धरणीमाय कोरडी रखरखीत वांझ होवून पडली होती. ती अपेक्षेने आभाळाकडे डोळे लावून बसली होती. कधीतरी वरुण राजा प्रसन्न होईल आपल्यावर कृपादृष्टी दाखविल. पण तसं काही होत नव्हतं अशा उन्हाने तापलेल्या वातावरणात साळसाणे गावी एका घरात अचानक प्रसव वेदनांची किंकाळी अभ्रकाच्या रडण्याने थांबली. तो दिवस ४ जून १९७४ होता. मध्यानीचा सूर्य माथ्यावरून अगदी थोडासा ढळला होता आणि पौर्णिमेचा चंद्र सुद्धा आकाशात आपलं अस्तित्व दाखवत होता. सूर्य व चंद्र

या दोन्हींच्या साक्षीने ४ जूनला माझा जन्म झाला. दिवस प्रखर प्रकाशनं झळाळत होता आणि रात्री चंद्र आपलं मंद, शितल आपल चांदणं शिंपडत होता. तसा दोन्ही ग्रह, उपग्रहांनी मला जणू आशिर्वाद देवून या भूतलावर पाठवलं असं मला वाटतं. माझा जन्म जरी ४ जून चा दुपारी १२.२५ चा असला तरी तो मी ५ जून मानतो. कारण जगाला ऊर्जा देणारा सूर्यनारायणच रात्रीच्या अंधाराला कापत माझ्या आयुष्यात आपल्या सोनेरी किरणांची उधळन करत ५ जूनलाच आला होता.

आई आनंदानेशहारून गेली होती. कारण लग्नानंतर ५ वर्षांनी माझा जन्म झाला होता. मला हातात घेवून प्रसववेदनेनं त्रासलेल शरीर जणू आनंद लहरीवर तरंगत होतं. आता तीला तिचं सुख, दुःख सांगणारा तीचा एक अंश तीच्या जवळ होता. कोणत्याही स्त्रिच भावविश्व फार सीमीत असतं. नवरा, सासर, माहेर आणि मुलं यांच्या पूरतच मर्यादित असतं. माझं माहेर होतं, सासर होतं, पती होता. नव्हता तो मुलगा आणि आता तोही मिळाला होता. तिचं विश्व पूर्ण झालं होतं. तीचं स्त्रीपण परिपूर्ण झालं होतं.

माझा जन्म झाला तसं निसर्गानेही आपलं रूप पालटलं उन्हाच्या झळा वहता-वहता अचानक मंद वारा वाहू लागला. अंगाची दाहकता लोप पावू लागली, सर्वत्र वातावरणात गारवा जाणवू लागला, लखलखणाऱ्या सूर्याला काळ्याश्याम मेघांनी घेराव घातला आणि बघता बघता सर्वांना हव्याहव्याशा पावसाला सुरुवात झाली.

मला असं वाटतं निसर्ग खूप खेळीया आहे. तो आपल्याशी पाठशिवणीचा खेळ खेळत असतो. त्याला बरसायला कारण हवं होतं, या भूतलावर त्याच्या सोबत खेळायला, बागडायला असा सोबती मिळत नव्हता. म्हणून तो अडून होता. पण माझ्या रूपाने त्याला सखा मिळाला आणि माझ्या जन्माच्या आनंदाने तो धो धो बरसला.

सांगण्याचं तात्पर्य एवढंच की, माझा जन्म झाला आणि १९७२ चा दुष्काळ संपुष्टात आला आणि मानवी जन-जीवन समृद्धीच्या मार्गाला लागलं.

माझं बारसं झालं की नाही मला माहित नाही. माझं नाव कुणी ठेवलं हे सुद्धा मला सांगता येणार नाही. पण माझं नाव ठेवणारी ही साक्षात सटवाई असावी असं मी ठामपणे सांगू शकतो. कारण माझा जन्म हा वटसावित्री

पौर्णिमेचा, तेंव्हा रात्री सुद्धा सर्वत्र निळा, शांत चंद्र प्रकाश होता. दिवसा दुष्काळाच्या प्रखरतेने प्रज्वलीत असलेला सूर्य त्याचाही लख्ख प्रकाश सर्व मानवजातीला मिळत होता. तोच संदर्भ बहूदा लक्षात घेवून माझं नाव 'प्रकाश' असं ठेवलं गेलं असावं. ह्या प्रकाशने सर्वांच्या आयुष्यात प्रकाश द्यावा, अनेकांची घर समृद्धीने उजळावी सर्वत्र आनंदाची उधळण करावी ज्ञानाचा प्रकाश सर्वत्र द्यावा म्हणून माझं नाव प्रकाश असं ठेवलं गेलं. म्हणून मी म्हणतो प्रत्येकाचा जन्म कुठे व्हावा ह्या पेक्षा आपण जन्माला येवून किती जणांच्या आयुष्यात प्रकाश देवू शकतो हे महत्त्वाचं म्हणून आपल्या नावाप्रमाणे वागा.

प्रकाशाची साथ जीवनातील खरी वाट दाखवणारी ठरावी अशी देवा चरणी प्रार्थना.

.....

.....

श्री. प्रकाश सुकदेव कोल्हे

ध्येयाच्या वाटेवर प्रवास करताना अनेक अडचणींचे घाट, संकटाची वळणे आणि परिस्थितीचे खाच, खळगे पार करून ध्येय गाठावे लागते. यशाच्या उंच शिखरावर बंद डोळ्यातील स्वप्नांच्या पंखाने पोहचता येत नाही त्यासाठी उघड्या डोळ्यांनी जिद्द आणि चिकाटीने कष्टाच्या जोरावर तीथे पोहचावं लागते. अशाच एका जिद्दीची, कष्टाच्या परिसीमेची सत्यगाथा असून लेखकाच्या यशस्वीतेचे सत्य सांगणारं हे पुस्तक असून जगण्यासाठी किती यातना भोगाव्या लागतात. या यातना सोसण्यासाठी परमेश्वर आपल्याला जगवत असतो. यातना ह्या यशाच्या शिखराच्या पायऱ्या आहे. हे या पुस्तकात लिहिले आहे. कोणत्याही परिस्थितीत माघार न घेता अंधाराकडून प्रकाशाकडे प्रवास कसा करावा ह्याचे गमक नमूद केले आहे. मानवी नीतीमूल्यांची जोपासना करत यश कसे संपादन करावे हे लेखकाने यात नमूद केले असून यश प्राप्तीसाठी झटणाऱ्या सर्वांना हे पुस्तक नक्कीच उपयोगी पडेल.

विचक्षण प्रकाशन

